

ΟΡΦΕΥΣ

* Ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ φορμικῆς θεοῦσιν πατρὶς
ἐκάλει, εὐστίνητος Ὀρφεύς ΠΙΝΔΑΡΟΣ

ΔΙΔΑΚΤΕΛΕΣΤΗΡΙΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΕΝΩΣΕΩΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ
Διευθυντής ἐπὶ τῆς ὄλης: ΠΙΠΗΣ Δ. ΜΑΡΤΙΝΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ φῶς. (Π. Μαρτίνης).
- Ἡ ἀληθινὴ ζωὴ. (Δρᾶμα) (Ὀρφέας Τακίρης).
- Ἀγάπη. (Ὀρφέας Τακίρης).
- Συροφές. (Σπύρος Νικοκώστας).
- Ἀποστολάρι. (Ὀρφέας Τακίρης).
- Γίσει . . . . (Σπ. Δημέδοκον).
- Μειάτα (Γιάννης Σίσπας).
- Δύοι Ἥλιου. (Ἀντρέας Κασσίτης).
- Σκέψεις καὶ Γνώμαι. (Ἡ Διεύθυνσις).
- Ἰδομενέας. (Ὀρφέας Τακίρης).
- Ὁσκάρι Οὐαίτ.δ. (Ὀρφέας Τακίρης).
- Ἡ μηχανικὴ τοῦ ἀσφάτου κόσμου!
(Γεώργιος Παπακόστας).
- Ὁ θάνατος τοῦ Ἰδανικοῦ Ἐρωτα. (Ο. Τακίρης).
- Κερκυραϊκὰ Γράμματα. (Τ. . . . . ας)
- Μεταξὺ μας. — Πνευματικὴ κίνησις.

Ἐπιτολῆαι, ἐμβάσματα, χειρόγραφα κτ.π. στέλλονται
ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν Διευθυντὴν μας.

Τὸ κάθε Φύλλο ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ (1.—)

ΟΡΦΕΥΣ

« Έξ' Ἀπόλλωνος δὲ φορμικτὰς αἰοῦσας πατὴρ ἔθηκεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς. ΠΙΝΔΑΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΕΝΩΣΕΩΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ
Διευθυντής ἐπὶ τῆς ὕλης: ΠΙΠΗΣ Δ. ΜΑΡΤΙΝΗΣ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ ΤΟ ΦΩΣ

Προβάλλει σήμερον θαρραλέως εἰς τὸν Κερκυραϊκὸν φιλολογικὸν ὀρίζοντα ὁ «Ὀρφεύς» - ὄργανον τῆς Ἀληθείας- Προβολῆς οὐρανόθεν φωτός- μετὴν πεποιθῆσιν ὅτι ὁ ὄρατος καὶ ἐπιβλητικὸς ἄγων, τὸν ὁποῖον ὑπὸ τὰς δυσχερεστεράς τῶν συνθηκῶν ἀναλαμβάνει, θὰ θριαμβεύσῃ μίαν ἡμέραν. Ἡ διακήρυξις τῶν «Φιλολογικῶν ἀληθειῶν» - μέσφ τοῦ «Ὀρφέως» - ὅστις ἔχει τὴν ἀπαίτησιν εὐθὺς ἅμα τῇ ἐμφανίσει του νὰ καταλάβῃ ἐξέχουσαν θέσιν μεταξὺ τῶν καθαρῶς φιλολογικῶν τῆς ὅλης Ἑπτανήσου ὀργάνων- θὰ συνεχισθῇ εἰς τὸ μέλλον ἀποφασιστικῶς, πρὸς τὸ καλὸν τῆς Κερκυραϊκῆς καὶ τῆς καθόλου ἑλληνικῆς νεολαίας ἥτις θέον νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν- ἔχει τὴν σήμερον ἀνάγκην «ἠθικοῦ καθαρμοῦ» καὶ «φιλολογικῆς ἐπιστημονικῆς ἀναβαπτίσεως» διὰ νὰ δυνήθῃ νὰ προσατενίσῃ τὸ μέλλον πλήρης ἐλπίδων νέων καὶ ἀποφασιστικότητος.

Ἐκτὸς τούτου ὁ «Ὀρφεύς» θέλει νὰ πιστεύῃ ὅτι ἐξεδόθη τὴν κατὰλληλον στιγμήν πρὸς κλήρωσιν κενοῦ πρὸ πολλοῦ δυστυχῶς υπάρχοντος ἐν Κερκύρα. Τὸ κενὸν τοῦτο πληρούμενον θὰ ὠθήσῃ ἀναμφιβόλως τὴν Κερκυραϊκὴν νεολαίαν πρὸς τὰ ἔμπροσθ πρὸς τὸν κόσμον τὸν δειρῶδη τὸν κατακτώμενον διὰ τῆς σπουδῆς καὶ τοῦ ζήλου. Τῆς Κερκυραϊκῆς νεολαίας- τῆς θελούσης

ν' ἀναδειχθῇ πρὸς τῆς κοινωνίας τὸ καλὸν- ὄργανον ὁ «Ὀρφεύς» φιλοδοξεῖ νὰ γίνῃ ὁ πρόδρομος κινήσεως φιλολογικῆς ἥτις θὰ καταδείξῃ ὅτι τοῦ Πολυλά καὶ τοῦ Μαβίλλη οἱ θαυμασταὶ δὲν ἀπεμπόλησαν τέλος τῶν σοφῶν αὐτῶν ὑποθηκῶν τὸ ὑπέροχον καὶ συναρπαστικόν...

Οἱ ἐπιστημονικοὶ θριάμβοι φέρουν δσημέραι τὴν ἀνθρωπότητα πρὸς τὴν κατάκτησιν τῆς ἀληθείας, δι' ἧς ὁ κόσμος ὠθεῖται ἐκὼν- ἄκων εἰς τὴν κατανόησιν τοῦ ἀγνώστου, ὅπερ περικλείει τὰ μυστήρια, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, τῆς «ὑπερτελειότητος.»

Τὰ ἐπιστημονικὰ ρεθμάτα παρασύρουν ὀλοὴν καὶ ἐξαφανίζουσι τὰ ὑπολείμματα τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας καὶ τῆς ἀποφασιστικότητος ἡμεγαλειώδης προβολῆς καταμαγεύει καὶ καταδαμάζει τὴν λιποψυχίαν τῶν ἐπιστημῶνων ἀγωνιστῶν. Ἡ ἐπιστήμη συντρίβει τὰ θεμέλια τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀμαθείας καὶ φερομένη ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ ἄρματος τῆς πειστικότητος, καταδεικνύει εἰς τοὺς ἔτι ἀμφιβάλλοντας, τὸ ἀκατανίκητον καὶ ἐλπιδοφόρον τοῦ ἀγῶνός της. Τὰ ψεῦδη καὶ αἱ προλήψεις ἐξαφανίζονται ἢ ἀλήθεια καὶ τὸ φῶς θριαμβεύουν . . . .

Τοὺς ἐπιστημονικοὺς καὶ τοὺς φιλολογικοὺς θριάμβους, - τοὺς κρατοῦντας ἐν συγκινήσει τὴν Εὐρώπην - θὰ παρακολουθήσῃ

ἐπισταμένως ὁ «Ὀρφεύς», ὁ φιλοδοξῶν, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, νὰ καταλάβῃ ἐξέχουσαν θέσιν μεταξὺ τῶν φιλολογικῶν ὀργάνων τῆς Ἑπτανήσου. Ἀπὸ τῶν σοβαρῶν στηλῶν τοῦ «Ὀρφέως» θὰ κηρύσσεται ἀείποτε τὸ εὐαγγέλιον τῆς προόδου, τῆς ἠθικῆς ἐξυγιάνσεως καὶ τοῦ δειρῶδως ὄρατου. Τὸ ὄρατον ἐν τῇ ἐκθαμβωτικῇ αὐτοῦ ἀναπαραστάσει θὰ κρατῇ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν θαρραλέως πρὸς ἀντιμετώπισιν πάσης ἀντιξοότητος.

Μετὴν σημαίαν ὄθεν τῆς σοβαρότητος ἀναπεπταμένην χωροῦντες ἀποφασιστικοὶ πρὸς τὰ ἔμπροσθ τρέφομεν τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα ὅτι κατακτώμεν εὐθὺς ἀμέσως τὸν κόσμον τῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ Φωτός. Ἐχόντες δὲ ὑπ' ὄψιν μας τὰ ρήματα ἀθανάτων προγόνων εἴμεθα βέβαιοι- ὑπερβέβαιοι - ὅτι ὁ ἠθικὸς τοῦ «Ὀρφέως» ἀγὼν θὰ τύχῃ τῆς ἀμερίστου ὀλικῆς καὶ ἠθικῆς ἐνισχύσεως τῶν ποθούτων τὴν κατίσχυσιν τῶν ἀρχῶν τῆς ἠθικῆς, τῆς κοινωνικῆς προόδου, καὶ τῆς πραγματικῆς ὄρατοῦ τῆτος.

Πίπης Δ. Μαρτίνης

ΑΓΑΠΗ
Καρδιάς ἀναστενάγματα μακρὰ κι' ἀντιλαλοῦνε
Εἶναι τῆς νιότης στίλιμα π' ἀνάλαφρα ὀδηγεῖ
Μετ' τὴν ὄρη τὴν ὄρη, ἀγάπης, π' ἀντηχοῦνε
Τὰ φυλλοκάρδια, ἤρεμα, σὲ τὴν ὀμορφὴν ζωῆ...
Ὀρφέας Τακίρης

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΗΠΟΥΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

— ΟΡΦΕΑ ΤΑΚΙΡΗ —

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΑΞΙ

Πρόσωπα : ΝΙΚΟΣ — ΙΩΑΝΝΑ — ΔΑΡΕΑ — ΚΩΣΤΑΣ

Δωμάτιο ή καλύτερα σπουδα-
στήριο. Μερικές εικόνες και καθρέ-
πια. Γραφείο. Μερικές καρέκλες.
Πολυθρόνα. Καναπές. Έν γένει
επίπλοοι άνεκτη

Σκηνή Α΄.

ΝΙΚΟΣ (Μόνος) "Αχ! Πού είν'
ή γλυκειά ζωή που πέρασα
στά μαθητικά μου χρόνια και
στη φαντασία μου έπλαθα τὰ
ώραϊότερα και γλυκύτερα ό-
νειρα που μιά ύψηλή και ευ-
γενεια φαντασία δημιουργεί;
Πού είναι τὰ όραιοι αυτά χρό-
νια που δίχως έγνοιες και
σκέψη καμμία, περνούσα τή
ζωή μου ευχάιστα και τόσο
ζηλευμένα; Πώς πέρασαν τόσο
γρήγορα τὰ χρόνια κείνα και
μαζί με τή φευγάλα τους μ'
άρπάξανε και μου κλέψανε τὰς
ώραϊότερες σκέψεις και τὰς
θείότερους σκοπούς; Πόσο ευ-
τυχημένος ζούσα δίχως να τὸ
νοιώσω τότε και πόσο λυπού-
μαι τώρα γι' αυτό. "Ω! Είναι
φοβερό κανείς και να σκέφτε-
ται πὼς σὶν κόσμον τούτον
δὸς περισσότερο διαβάζει, δὸς
περισσότερο μορφώνεται τόσο
πεὸ δυστυχημένος γίνεται.
Μὴναι ή ἀτέλεια τοῦ μυαλοῦ
μας; Είναι ή έρευνα τ' Ἀ-
γνωστοῦ ή είναι ή αδυναμία
τῆς ψυχῆς μας; Ποιὸ νάναι
τάχα ἀπὸ τὰ τρία; Μὴν εἶ-
ναι τίποτε ἄλλο, ἄγνωστο σὲ
μας ὡς σήμερα; Ἀπὸ τὰ τρία
πού εἶπα παραδέχομαι τὸ
δεύτερο. Τὴν έρευνα τ' Ἀγνω-
στοῦ. Ἡ περιέργεια τ' ἀνθρώ-
που είναι μεγάλη, τόσο μα-
γάλη πὸν ἀναγκάζει νὰ
μπῆ παντοῦ, νὰ εξετάσῃ
ὅλα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἰκα-

νοποιήσῃ τὴν δρεξί του, νὰ
μάθῃ νέα πράματα με τὴν ἄλ-
πίδα πὼς αὐτὰ θὰ τοῦ δώσουν
μιὰ μεγάλη εὐχαρίστησι, μιὰ
νέα και θναιρεμμένη ζωή. Ὁ-
σο πειὸ μορφωμένος εἶναι,
τόσο πειὸ βαθειὸ προχωρεῖ,
έρευνάει, εξετάζει με τὴν ἰδέα
πὼς αὐτὸ θὰ τοῦ φέρει τὴν ευ-
τυχία πὸν τοῦ φέρει, τὴ ζωὴ
πού θναιροποιεῖ μὴ θέλοντας
νὰ νοιώσῃ πὼς αὐτὴ ή έρευ-
να τ' Ἀγνωστοῦ δὲν εἶναι τί-
ποτε ἄλλο παρὰ μιὰ ἀπέραν-
τη θάλασσα δίχως τέρμα πὸν
οἱ τολμηροὶ ταξιδιωτὲς τῆς
ἀσφαλῶς θὰ πνιγοῦνε στὴ
φουρτουνασμένη τῆς ἀγκυαλιά.
Ἡ ἀτέλεια μὰς περιβάλλει,
μὰς περικυκλῶνει, ἀπέχουμε
πολὸ ἀπὸ τὸ τέλειο πὸν
θὰ μὰς εἶδνε τὴν ἀληθινὴ και
ώραία ζωή και μόνον τούτο
δὲ θέλουμενὰτὸ καταλάβουμε.
Ἡ σκέψι μὰς βγαίνοντας ἀ-
πὸ ἓνα περιβάλλο πὸν τὸ στο-
λίξει ή ἀτέλεια δὲ μπορεῖ νὰ
διαφέρῃ ἀπ' αὐτὸ, κ' εἶσι ἀρ-
ρωσιάρια και λαθεμένη, πλά-
θει τὸ κάθε τι, σαχλὸ και μου-
χλιασμένο πὸν πεδαυεῖ ἰδυαλὸ
και καταστρέφει τὸ σῶμα. Γιατὶ
τὸ μαρτύριο τῆς σκέψης εἶναι
πολὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ μαρ-
τύριο τοῦ κορμιοῦ. Φανταζό-
μαστε τὴ σκέψι σὰν κάτι τὸ ὀ-
περυσικό, τὸ θείο, πὸν φέρ-
νει τὴ χαρὰ στὴν ψυχὴ και
νομίζουμε πὼς δὸς πειὸ διαβα-
σμένος κανείς εἶναι τόσο τε-
λειότερη θάναι και ή σκέψι
του και θάναι οἰμώτερα στὴ
λύσι τοῦ αἰνίγματος διὰ τὸ
Ἀγνωστο. . . . .
Και ὁμως δὲ θέλουμε νὰ νοιώ-
σουμε πὼς ή σκέψι ἐκείνη εἶναι

πειὸ κουρασμένη και πὼς δύ-
σκολα θὰ κατάρθωαι κείνο, πὸν
μιὰ ἄλλη ἀπλή σκέψι με πειὸ
εὐκολία θὰ κατάρθωαι. Μήπως
ὁ θεὸς δὲ διάλεξε τὴν καρδιά
τοῦ ἀπλοϊκοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ
παρατήσῃ τὸ ὄραιο και τὸ ευ-
χάριστο και δὲ μὰς δίδαξε πὼς
βρίσκει κανείς εὐκολώτερα θεσί,
γιὰ μιὰ καλὴ πράξι, στὴν ψυχὴ
ένδὸς ἀπλοϊκοῦ ἀνθρώπου παρὰ
σ' ἐκείνη τὸ διαβασμένον;

(ἀκολουθεῖ)

ΣΟΝΕΤΤΑ

Χωριότισσι, ξηπίλιστη, ε' ἄμπέλι
και ξένουιστη ἀπ' τοῦ κόσμου τῆ
λαμπράδα,
εὐ δέλω νὰ κινῆς με γληγοράκι
το χέρι νὰ τρυγᾷ σταφύλια μέλι.
Κουράστηκε ή ψυχὴ μου πιά δὲν
θέλει
τῶν λουλουδιῶν τῆς γλαστρά, τῆ
γλυκάδα.
νὰ τὰ κυρίζουν εὐκολα ὄλους τὰ ὄχι-
για τ' ἄγνωστο ἀγροικολούλο με
μέλλει.
"Αχ! πὼς ζηλεύω τὸ λεβάντη χω-
ριανό σου
πού αὐτοῦ τρυγᾷ ἔστὸ πλάγι σου κί'
ἐκείνος;
τὸ μῦρό σου ποθῶ τὸ ἀληθινὸ σου.
"Αχ! σου σὺ ἀγροικολούλο, κίσι γίνεις
ἐγὼ κοντὰ ε' ἔσένα ε' τὸ βουνό σου.
ἀγήμευή έρημιὰ σου και σὺ ὀκείνος.
Στὸ τραῖνο Θεοτριγυία 16 8 908
Βίκτωρ Πρωτάνος.
Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἀρω-
σαν τὸ περιοδικὸν μα, ἀπευθυνθή-
τωσαν οἱ θουλόμενοι εἰς τὸ χαρτο-
πωλεῖον Ι. Βεντούρα — Ὀδὸς Πα-
λαιολόγου — Ἐμπορικὰ Ἐβραϊκῆς
συνοικίας.

ΚΕΡΚΥΡΑ Τ' ΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΠΥΡΟΥ ΝΙΚΟΚΑΒΟΥΡΑ

Στ. Δημοδοκου.

ΣΤΡΟΦΕΣ

Κι' όταν γυρίσω Φλογερά
Στ' ἀμάλαχο κογχόλι
Πιάσω τὸς στυλοῦς τὸς χουσοῦς
Στὸ σπήλιο νὰ χωθῶ
Θὰ σβύσουν τὰ ὄνειράτα
Κοι' δὰ βρεθῶ στὴν ὄλη
Βαρεῖά νὰ ἴσχαθῶ.

Ἐγὼ ποθῶ μιὰν εὐτυχία
Πού δὰ μ' ἐπουρανίσει
Τ' ὀρανεμένο τὸ εἶναι μου
Πού τῶχει ὁ ἐγκόσμος σάλος
βγαλμένο ἀπ' τὰ στήθη σου
σὰ γρέθι ὄραιο στὴ δύσι
Ποθῶ τὸ «κῆτι» τὸ ἄφραστο:
Φῶς, ἁρμονία και κάλλος.

Ἐρφέα Τακίρη.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΡ

(Τὸ χαρίζω σ' ὄσους τὸ νοιώθουν)

(Ἀλέθι δ' εἶς ἕμνον ή καθέρα μου,
ὁ δ' ἕμνος εἰς ψαλμόν . . .)
Δαυίδ.

"Αγρια λαύλουδα, ὄμορφα, πολὺχρωμα, στολίζουν
Ἄλη τὴ φύσι γόρω μας, τὸς κάμπους, τὰ βουνά
Και στὸν αἰθέρα τὰ φτερά τὰ μύδρα τριγυρίζουν.
Τοῦ δειλινοῦ, σκορπίζοντας μιὰν ἄγρια χαρὰ.

Και τὸ φεγγάρι βγαίνοντας ἀσήμια νὰ σκορπίσῃ
Μέσα στὴν τόσην ὄμορφια, ταραζέται, σκιρτά,
Και τῆς ἀχτίδες πειὸ λαμπρὲς πατάει μες στὴ φύσι
Μὲ χαμογέλια οὐράνια, γλυκά, μαθυσιτικά.

Και ή φλογερά τοῦ βοσκῦ ἀκούεται ἔπὸ πέρα
Ψέλοντας τὸ γλυκύτερο και πειὸ θερμὸν ἀχὸ
Ἄποῦ μαγεύει κάθε τι και στέλνει στὸν αἰθέρα
Γιὰ στόλισμα μες στὴν έρημιὰ, τραγοῦδι θναιρευτὸ.

Κι' ὁ μπάτης με ἀνάλαφρη φόρα σιγοφυσάει
Και φιθυρίζουν τὰ κλαριά στὸ ἀγγιγμά αὐτὸ
Ἄες κ' ή ψυχὴ αἰστάνεται και μες στὰ ὕψη ἴπάει
Τ' Ἄπειρου, σιγοφέλλοντας οὐράνιο σκοπὸ.

Ἄποστολὰρ Κ λικς 6 τ' Αὐγούστου 1919.

ΕΙΣΑΙ!...

Εἶσαι γιὰ μένα τὸ λευκὸ τῆς παναγίας κρῖνο,
Τοῦ ὄδοῦ μοσχόβολισμα, τοῦ χρουσανθέμου χάρι,
Τοῦ ποθοῦ τὸ ξελόγισμα ἔταν κοντὰ σου μένω,
Τῆς πιὸ γλυκειᾶς τῆς μοισαίης
Τὸ πιὸ γλυκὸ δοῦάρι.

Εἶσαι γιὰ μένα ή ἠχὸ τοῦ ἄσματος τοῦ κύκνου,
Τοῦ Ὀρφέα τὸ ἀνάζηεμα, τοῦ Ἄδωνι ὁ πόνος,
Τὸ πιὸ γλυκὸ ναυαγίσιμα ἀγαπημένου λίκνου,
Τῆς νύχτας τὸ μυστήριον σὰν περπατῶ μόνος.

Εἶσαι γιὰ με τὸ μούχρωμα σὲ δεῖλι φθινοπώρου,
Πρῶτο μ' ἐρωτοστέφανο πρόορα μαραιμένο,
Κ' εἶμαι γιὰ σὲ ή λημονιὰ τοῦ τιποτένιου δόφρου,
Κι' ὁ, εἰ ἓνα φύλλο κίτρινο, ξηρὸ και πατημένο

Γιάννη Στύπα.

ΝΕΙΑΤΑ

Ἄγάπα με νὰ σ' ἀγαπῶ
φιλιὰ νὰ σὲ φιλέω
τὸ ξέρεις πὼς τὸν έρωτα
ἐγὼ δὲν ζημιανεύω.

Κι' ἂν θὲς θροσάτα νὰ περῶς
τὰ ὄλόχρυσά σου νεῖατα
συντρίφεψέ με ὄλόχαρη
ἴστῆς εὐτυχίας τὴ στράτα.

Ἄντρος Κασθίικη.

ΔΥΣΗ ΗΑΙΟΥ

Σύννεφο πουπουλένιο
Χιονάτο ἀφροπλασμένο
Ροδινοκαθρομένο
Ἀχνίζει, ξεψυχᾷ.

Ἄπ' τὴ φωληὰ τῆς εἶδα
Νὰ φεύγῃ νυχτερίδα
Γιὰτ' ἔσβυσ' ή ἀχτίδα
Τοῦ μέγα βασιληᾷ.

ΟΡΦΕΥΣ

ΔΕΚΑΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤ

Εσωτερικού
Ετησία Δραχ. 25.—
Εξάμηνος > 15.—
Εξωτερικού
Ετησία Φράγκα 30.—
Εξάμηνος > 15.—

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Η Κέρκυρα αποκτά από σημε-
ρα το περιοδικό της, περιοδικό σο-
φικό, ήθικό, γιομάτο σφρίγος, δύ-
ναμι και νεύρα. Ο,τι έλειπε στην
Κέρκυρα τόσον κερδίζεται τώρα
να συμπληρωθή ο «Ορφέας» απο-
ποριστικώς και θεοραλώς. Η
περιστάσις βέβαια δεν είναι και
τόσον ήμυλός γιὰ ν' άπαιτήσουν οι
άναγνώσται μας κάτι το καλύτερο
και καλύτερη γνώμη γιὰ τον «Ορ-
φέα». Η υλική δύναμις που δι-
θέτουμε μέχρι τής στιγμής δεν μας
επιτρέπει να παρουσιάσουμε στο
Κερκυραϊκό κοινόν τον «Ορφέα»
όπως τον όνειρευόμαστε. Πάντως η
τεχνική έλλειψις του μπορούν να
παραμερισθούν από του άγαπητούς
μας φίλους που αποβλέπουν, όπως
θέλουμε να πιστεύουμε, σε κάτι ά-
νώτερο από φιλολογική άπόψειν
κι' όχι στα τετριμμένα φιλολογικά
σχιολογήματα, των περισσότερων
περιοδικών της Αθήνας.

Με μεγάλη μας ευχαρίστησι θα
δεχόμαστε τα φιλολογικά έργα της
«καινούργιας μας γεννηάς» κι' αν
είναι σύμφωνα με το πρόγραμμα
του περιοδικού μας θα τα δημοσι-
εύουμε χαρούμενοι σ' αυτό. Ο «Ορ-
φέας» θέλει να παρουσιάση στο
Κερκυραϊκό κοινόν τους λογοτέχνας
εκείνους που δεν έχουν τα ύλικά
μέσα να τραβήξουν μπροστά. Έξ
άλλου θα το θεωρήση τιμή του ά-
μφορέση και γίνη ο πρόδρομος μιας
νέας φιλολογικής κινήσεως στους
Κερκυραίους που — άς μη το κρύ-
ψουμε — τα τελευταία χρόνια
παρουσιάστηκαν στον όζω κόσμο
και τα πολύ διπλοδορομικοί. Με τη
σημια της αλήθειας μπροστά ο
«Ορφέας» καλεί τους νέους να τον
άκολουθήσουν στον ευγενικό δρό-
μο που χάραξε. Ο Διευθυντής

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

(Από την άρχαία Τραγωδία της Κρήτης)

Ίδομενέας

I

Τα κύματα ούρλιαζοντε. Βαρειά συλλογισμένοι
Φαίνονται μέσα στα λαφρά τα πλοία οι ναυτικοί
Απ' όρα σ' όρα καρτερούν στα κυματα χωμένοι
Το θάνατο, που δέ ν' άρδη ή να πάρη τη ζωή.

Μαζί μ' αυτούς ο Βασιληάς Ίδομενέας γυρίζει
Ανήσυχος κι' αστός πολύ, με κρούα την καρδιά
Η θάλασσα ή φουσκωτή βαρειά τονε φοβίζει
Και σκέφτεται αν θα ξαναή την Κρήτη τη γλυκειά . . .

II

Γονάτισε ο Βασιληάς γονάτισαν κι' οι άλλοι
Και δέεται, εις το θεό τον Προσειδώνα, κεί
Νά τονε σώση απ' την τρικυμιά και στην Πατρίδα πάλι
Νά τονε φέρη ζωντανό μ' όλα τα πλοία μαζί.

III

Δέν άκουσε ο Προσειδών τα κύματα φουσκώνουν
Η θάλασσα πειδ δυνατά βουίζει και βογγά
Τα στόματα τω ναυτικών λαχταριστά σηκώνουν
Μιά ψαλμοψαλιά άγγελικιά, εις το θεό, γλυκά.

IV

Βαθύτερη επίκλησι ο Ίδομενέας άρχίζει
Στο Βασιληά της θάλασσας με τα σκληρά νερά
Τάζει θυσιές δυνατές και όλο τον ξορκίζει
Νά ήσυχάση τον καιρό, να πάν' ή τρικυμιά.

Και σε μεγάλη, δυνατή θυσία αυτός προβαίνει
Πώς θα θυσιάσει στο θεό εκείνον που θα δει
Πρωτον να τονε δέχεται όταν σιγά θα μπαίνει
Μες στην Πατρίδα τη γλυκειά, στην άγια της τη Γη.

V

Πέφτει σιγά ή τρικυμιά, τα κύματα μικραίνουν
Τα σκοτεινά τα σύνεφα διαλύονται κι' αυτά
Του ήλιου ή χρυσάχιτες όλένα και πληθαίνουν
Κ' ή θάλασσα ή άγρια παύει να βογγά.

VI

Περάσαν μέρες άρκετές, ή θάλασσα σ' αρχίζει
Τα πλοία πλένε γλήγορα στα γαλαζι νερά
Μονάχα του Ίδομενέα ή όφι του αλλάζει,
Όταν θυμάται τη φοριχή θυσία, λυπηρά.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

— ΟΡΦΕΑ ΤΑΚΙΡΗ —

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔ

Έδω, στην Ελλάδα, στη χώρα ψυχές εύγενικές και μαγευμένες από την ήδονή της πνευματικής θροφής. θάταν μεγάλο σφάλμα αν κάποιος ξένοι λογοτέχνες και ποιητές προ- κισμένοι με κείνη τη θαυμάσια Μοδία που μαγεύει όλους, μέναι κρυμμένοι σε μιá υπερήφανη θεά τη Σιωπή. Ποιητές και λογοτέχνες που τα έργα τους μοιάζουν σχεδόν με τ' αδύνατα έργα των αρχαίων με τ' άψοφών δε μπορεί να μείνουν χωμένοι στην άφάνεια μα ξεφεύγουν και πετούν παντού, όπου βρίσκουν ψυχές εύγενικές και μαγευμένες από την ήδονή της πνευματικής θροφής. έτοιμες να τους δεχτούν στην άγ- αλιά τους χαρούμενες και γελα- στές. Ένας απ' αυτούς είναι και ή O-car Fingail ο Flahertie Wills Wilde που έτίμησε στη φι- λολογία το Άγγλικό όνομα. Ο Άγγλος ποιητής Oscar Fingall ο Flahertie Wills Wilde, γεννήθηκε στο Δουβλίνο, ές 15 τ' Οκτωβρη του 1856. Ήταν ο μικρότερος γιός του

οφθαλμολόγου Willtam Robert Wills Wilde και της ποιητριας Janne-Francisca Elgee, Άρχισε τές σπουδές του στο Portora Royal School, του Enniskillen. άκομύθησε μαθήματα στο Trinity College, του Δουβλίνου το 1873- 1874 και στο Magdalen College, της Οξφόρδης, όπου και έμεινε από το 1874-1878. Τον τελευταίο χρό- νο, έλαβε και το άριστείο για ένα ποιήμα π' έγραψε. Κείνους τους χρόνους άρχισαν διάφοροι, ως ο Priestley, ο Coelrdige, ο Garly- le, ο Ruskin να διδάσκουν τον άληθινό σοσιαλισμό. Ο Oscar Wilde άμέσως προσηλώθηκε στη διδασκαλία του Ruskin κι' άρχισε να ετοιμάζη κι' αυτός το δρόμο της κοινωνικής άναγεννήσεως. Για πρώτη φορά το 1881 δημοσιεύτη- καν ποιήματα δικά του σε Περιο- δικά κ' έφημερίδες και μαζεμένα κάμποσα απ' αυτά ξανατυπώθηκαν σ' ένα βιβλίο το 1882 στη Νέα Υόρκη. Το αυτό έτος μεταβίβει στην Αμερική, όπου έκαμε 200 διαλέξεις φιλοσοφικές περι Αθη- νικής. Τον αυτόν καιρό ένα του δράμα παραστάθηκε στη Νέα Υόρκη ή Vera. Το 1884 νυμ- φεύθηκε την Constance Lloyd κι' άπόκτησε δύο παιδιά. Το 1888 έδημοσίεψε έναν τόμο από διηγή- ατα, The Happy Prince, (1) που άρχινασε μια περίοδος φιλο- λογικής δράσεως. Το 1891 έδημο- σίεψε το Lord Arthur Savile's Crime (2) το The Picture of Doran Grey, (3) το Intenti- ons, (4) ένφ στη Νέα Υόρκη μία κωμωδία παιζόταν, The Duchess of Padua (5) Ένας άλλος τόμος από διηγήματα, έφάνηκε το 1892. The House of Pomegranates (6) και τον αυτόν καιρό για πρώτη φορά σε σκηνή Άγγλική παιζόταν, στο παρό. μία κωμωδία, Lady Windermere's Fan. (7) Τον έρχόμενο χρόνο ανέβαινε στη σκηνή μιá δευτέρα κωμωδία: A Woman of no Importance (8) και το 1895. An Ideal Husband. (9) Το 1893, έγραψε γαλλικά, ένα δράμα με μία πράξι, τη Σαλώμη που το μετάφρασε στην Άγγλικήν ο Δόρ-

VII

Ξημέρωσε. Από μακρυνά και άγνάγια βλέπουν
Μην είν' ή Πατρίδα τους αυτή, ώϊμένα, τι χαρά!
Κι' όλα τα σώματα, με μιās, σκυμένα, όλα, ρέπουν
Για να του ψάλλουν του θεού, ευχάρια άγγελικά.

Βλέπουν μακρυνάθε το βουνό το ζηλευτό ν' άσπρίζη,
Νά τους τηράζη άγέροχο με σιάσι θαροετή
Και ο Ίδομενέας ο νικητής στο πλοίο τριγυρίζει
Στους μαχητές του δίνοντας θάρρος και ζωή.

VIII

Εις το λιμάνι μπήκανε. Ο Βασιληάς πηδάει
Εις την ξηρά και πίσω του όλοι οι μαχητές
Θυμάται την ύπόσχεσι και γύρω του τηράει
Ποιός θάν' αυτός που θα σφαχτή για τές θυσιές αυτές.

Βλέπει μπροστά του νάρχεται τρεχαμένος ο γιός του
Θυμάται ο άμοιρος—ώϊμέ—ποιάν έταξε θυσία,
Δειλιάζει λίγο και γρονά, σκοτίζεται το φώς του
Μα έρχεται στα λογικά, και λέ' μ' άνησυχία.

«Πατέρα, Προσειδώνά μου, που βρίσκεσαι κεί πάνω
Αν ήξερες τι μέσα μου τραβιάω για τον όρκο
Που σουδωκα όταν έτοιμος ήμουν να πεθάνω
Δέν έπρεπε να μ' άφηγες, Πατέρα, να τον δώκω...» . . .

IX

Πέφτει ο γιός άπάνω του γλυκά τον άγκαλιάζει
Μα ο πατέρας σέρονοντας το ξίφος απ' τη μέση
Με ένα κίνημα σφοδρό που όλον τον καράζει
Το μπήγει μέσα στην καρδιά . . . του γιού του πώχει πέσει . . .

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΟΥ ΑΟΡΑΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ

[Παραθέτοντες ἐνταῦθα τὴν πρῶ-

Ο κόσμος τῶν ἀοράτων βιο-

Πρόκειται δηλονότι μὲ ἄλλας

δος Alfred Douglas καὶ τοῦ πρῶ-

Σημ. 1) Ο ὄνυχισμός. Πρίγκηπα.

νέδρας προσέρχονται ἀρωγὰ εἰς

Δὲν πρόκειται, ὡς εὐνόητον,

Νεκρὰν ὀργανικὴν ὕλην (προερ-

λῆς εἰς στοιχεῖα χρήσιμα δια

τὴν διαστολὴν τῶν φυτῶν, συν-

Ἄλλὰ τὸ ἔργον τῶν μικροβί-

Διὰ τοῦ μέσου τούτου, αἱ νε-

τὴν διαστολὴν τῶν φυτῶν, συν-

Μέσα σ' ἓνα πλούσιο μέγαρο τὸ

Προσεχῶς: «ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΕΙ...!»

τὴν διαστολὴν τῶν φυτῶν, συν-

Μέσα σ' ἓνα πλούσιο μέγαρο τὸ

Προσεχῶς: «ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΕΙ...!»

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ θάνατος τοῦ Ἰδανικοῦ Ἐρωτα.

Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὲς ψυχρὲς νύχ-

Προσεχῶς: «ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΕΙ...!»

νία τῆς αἰθούσης ἄφριναν μιὰ τόσο

Ἦταν ἡ Ὀρχήστρα π' ἄρχισε νὰ

Ἦρθε πρὶν ἢ σερὰ τοῦ ποιητῆ.

Μιλοῦσε γιὰ τὸν ἔρωτα, ὕμνου-

Τότε τὴν ὠραία αὐτὴ σκηνὴ τοῦ

Γύρισαν ὅλοι κατὰ κἄ. Ὁ ποι-

Ὁρφέας Τακίους

Τὸ δεύτερον φέλλον τοῦ «Ὀρφέως»

ΚΕΡΚΥΡΑ Τ' ΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΤΗΝ ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΥ ΦΙΛΗ

Φίλη,

... "Αν ἐκράτησε τὴν ὑπό-
σχεσίν σου δὲν ξέρω, γιατί ἐγὼ
ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἔφυγα
ἀπὸ ἐκεῖ, τώρα ὁμως μαθαίνω
ἀπὸ τὸ γράμμα σου τὴν πραγ-
ματοποίησιν τοῦ πόθου σου καὶ
εὐκρινῶς συμμερίζομαι τὴν
χαρὰν σου. Μοῦ λὲς ὁμως δι
δὲν ἐλπίζεις τὴν εὐτυχία σιτὴν
ἐνωσί σας αὐτὴ γιατί ἡ ὑπερ-
βολικὴ του ἀγάπη θὰ σὲ κάμῃ
δυστυχῆ. Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχῃς
ἀδικο, ἀλλὰ σοῦ λέγω πὼς
τοῦτο ἔγκειται στὸν τρόπον μὲ
τὸν ὁποῖον θὰ μεταχειρισθῆς
τὴν ἀγάπη ποῦ σοῦ προσφέ-
ρεται.

Ἐγὼ ξέρεις πὼς τὸν γάμον
τὸν θεωρῶ σὰν ἓνα πῆδημα πρὸς
τὸν θάνατον, σὰν ἓνα γύμνασμα
ποῦ φέρνει τὴν σωματικὴ καὶ
ψυχικὴ ἐξασθένεισιν καὶ συνεπῶς
τὴν κτηνωδία (μὲ συγχωρεῖς
γι' αὐτὰ ἀλλ' εἶναι ἡ ἀτομικὴ
μου γνώμη) μολονότι τὸν ἀπο-
φεύγω σὰν τὸ θανατηφόρο τοῦ
κροταλία δηλητήριον γιατί τὴν
ιδανικὴ ἀγάπη τὴν θρυμματίζει
καὶ τῆς ἀνοίγει τάφο, δὲν τολμῶ
μ' ὅλα αὐτὰ νὰ συστήσω σ' τοὺς
ἄλλους νὰ μὲ μιμηθῶν. Τὸ ἴδιο
λέω καὶ γιὰ σένα. Σκέπτομαι
ἀκόμα καὶ τοῦτο, πὼς ὅσο κι'
ἂν, ὁ φίλος σου κ' ἔπειτα ὁ σύ-
ζυγός σου (ὄχι βέβαια ὁ δικός
σου μιλῶ γιὰ μὲ ἰώρα) σὲ ἀγαπᾷ

ιδανικῶς, ὅσο κι' ἂν σου λέει
πὼς μονάχα γιὰ τὴν εὐγενικεῖά
σου ψυχὴ σ' ἀγαπᾷ, ὅταν γίνῃ
σύζυγός σου, τὴν νυκτιὰ τὴν
ἴδια τοῦ γάμου θὰ πετάξῃ τὴν
ιδανικὴ αὐτὴ ἀγάπη κάτω ἀπὸ
τὸ κρεβάτι καὶ θὰ σοῦ ἀπαι-
τήσῃ κυνικώτατα μάλιστα ταῖς
περσότεραις φορές νὰ κάμῃς καὶ
σὺ τὸ ἴδιο καὶ νὰ τοῦ παραδο-
θῆς ὅπως κάθε γυναίκα. Δὲν θὰ
τολμήσῃς βέβαια νὰ ἀρνηθῆς
ἀφοῦ - τι ἀστεῖο πρᾶγμα - ἀλή-
θεια ὁ κόσμος ὅλος τὸ ἴδιο κάνει
καὶ ἂν σὲ ἄλλα πράγματα δὲν
τὸν μιμούμεθα σ' αὐτὸ πρέπει
πρὸς ὄφελος τῆς ἀπαιτητικῆς
σαρκὸς μας καὶ εἰς ἐνδειξιν τῆς
συζυγικῆς διακοπῆς χα! χα! ἢ
κι' ἂν τολμήσῃς νὰ ἀρνηθῆς
θ' ἀκούσῃς τὸν ἐξάλλον πλέον
οὐζυγον ἀπὸ τὴν ἀντίστασιν καὶ
τὴν κτηνώδη πλέον ὀρμὴν καὶ
πόθον, νὰ σοῦ λέγῃ - Γιατί λοιπὸν
σὲ πῆρα; γιὰ τὴν καλὴν σου
καρδιά; καὶ ἴσως ἀπειλῶν ἐξ-
κολουθεῖ - Τότε ἀφοῦ σὺ μὲ ἀρ-
νεῖσαι θὰ φροντίσω νὰ σὲ ἀντι-
καταστήσω στὸ μέρος αὐτό. - Αἱ
φίλη μου, εἶναι στιγμαῖς ποῦ ἀ-
δυνατεῖ κι' ἡ πιὸ ἰσχυρὰ θέλησις
ποῦ μαλακώνει καὶ ὁ πιὸ χαλύβ-
δινος χαρακτῆρας, ἀπάνου κάτω
μιὰ τέτοια στιγμὴ εἶναι κι' αὐτὴ
καὶ τότε ἡ γυναίκα ἐκείνη ἀπὸ
τὸν φόβον μὴ χάσῃ τὸν ἄνδρα
τῆς ποῦ μ' ὅλα ταῦτα δὲν ἔπαυσε

νὰ τὸν αἰσθάνεται ὅπως καὶ πρὶν
θυσιάζει τὴν ιδανικὴ τῆς ἀγάπη
στὸν ὕλισμό. Ἐοῦ ἔχεις διαφο-
ρετικαῖς ἀπὸ μὲ ἀντιλήψεις καὶ
στὸ ζήτημα αὐτὸ ποτὲ δὲν συμ-
φωνήσαμε, ἀλλὰ μιὰ φορὰ ποῦ
μοῦ ζήτησες τὴ γνώμη μου ἐ-
θεώρησα καλὸν νὰ σοῦ πῶ με-
ρικὰ πράγματα ποῦ σοῦ εἶναι
ἄγνωστα γιατί ποτὲ δὲν ἐπεδίω-
ξες νὰ τὰ μάθῃς. Σὲ συμβου-
λεύω λοιπὸν ἀφοῦ εἶσαι μιὰ ἀπ'
αὐταῖς ποῦ θέλουν τὸν ζυγὸν
(συγγνώμη) τὸν γάμον, νὰ ἀγα-
πᾷς τὸν σύζυγόν σου ἔστω κι'
ἂν αὐτὸς φθάσῃ ὡς τὴν παρα-
φροσύνην. Μαζύ του ἔστω καὶ
τρελλή, ἂν ἐννοεῖται ὁ καιρὸς
ποῦ πέρασε δὲν παρέσυρε καὶ
τὴν ἀγάπη σου. Ὅσο γιὰ τὴν
ἐρώτησί σου, ἂν δηλ. εἶναι δυ-
νατὸν ἓνας ἄνδρας νὰ μείνῃ πι-
στὸς σὲ μιὰ γυναίκα γιὰ πάντα
ἔχω νὰ σοῦ πῶ ὅτι καὶ τοῦτο
ἐξαρτᾶται τὸ περισσότερο ἂν ὄχι
ὅλο ἀπὸ τὸν τρόπον ποῦ θὰ τὸν
μεταχειρισθῆ μιὰ γυναίκα. "Α!
πόσο δύσκολο εἶναι! πολὺ πολὺ
δύσκολο, καὶ θέλει μεγάλη τέχ-
νη γιατί ὁ ἄνδρας πολὺ εὐκόλα
χορταίνει βαρύνεται πάντα τὰ
ἴδια, τὰ μονότονα, τὰ συνηθισ-
μένα, τὸν κουράζουν εὐκόλα, γι'
αὐτὸ καθημερινῶς ἡ γυναίκα
πρέπει νὰ βρῖσκῃ καινούργια
σκηνικὰ - ἄς τὸ ποῦμε ἔτσι.
(τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές)

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Κ. Κ. Βικτωρα Μπατάνου.
Εὐχαριστοῦμεν θερμότερα - Ανα-
μένομεν ὑμετέραν συνεργασίαν
πολυτιμοτάτην. - Ὁρφέα Τακί-
ου. Ἔργα σα; δημοσιεύονται. -
Ἀναμένομεν καὶ ἄλλα. - Σπύ-
ρον Νικοκάθουραν. - Ἐνταῦθα
— ἀναμένομεν συνεργασίαν σας. —
Παρακαλοῦμεν ἐπιδιώξατε ἰδι-
αιτέρου συνάντησιν μετὰ τοῦ Διευ-
θυντοῦ μας. - Τζέννου Μέρου
Ἐνταῦθα. - Ποιήμα σας δημοσιεύε-
ται. - Ἀναμένομεν καὶ ἄλλα - Εἴ-
μεθα βέβαιον ὅτι θὰ υποστηρίξετε
φανατικὰ τὸν «Ὁρφέα». - Σπ. Δη-
μοδόκου. - Ἐνταῦθα. - Ἀναμένομεν

καὶ ἄλλα. Εὐχαριστοῦμεν ἐκ τῶν
προτέρων διὰ τὴν υποστήριξιν τοῦ
«Ὁρφέως». - Ἀνδρέαν Κασφί-
νου. - Ἐνταῦθα - Δημοσιεύεται. Ἀ-
ναμένομεν καὶ ἄλλα. - Μ. Γιαν-
νοπούλου. - Ζάκυνθον. - Ανα-
μένομεν κατὶ τι δικό σας. - Ἡ ἠθικὴ
σας υποστήριξις μάσειναι πολῦτιμος.
- Σπυρ. Δε-Βιάζην. - Ζάκυνθον.
Ἀναμένομεν τὴν ἠθικὴν καὶ ὑ-
λικὴν υποστήριξιν σας. Δὲν ἀμφιβάλ-
λομεν ὅτι θὰ ἐνισχύσητε τὸν ἀγῶνά
μας. - Ἀγγελον Σαλούτσην. Ζά-
κυνθον. - Ἡ υποστήριξις σας θὰ μᾶς
ἐνθαρρύνῃ διὰ τὸ μέλλον. Ἀναμένο-
μεν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

«Ἐών». — Μηνιαία Μεταψυ-
σικὴ καὶ Φιλοσοφικὴ Ἐπιθεώρησις
— Γραφεῖα: Ὀδὸς Ναυαρίνου 12—
Ἀθῆναι. — Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης
Ἄντι Χατζηπαποστόλου. — Ἡ μονα-
δικὴ εἰς τὸ εἶδός της ἐπιθεώρησις
τοῦ διακεκριμένου ἐπιστήμονος κ.
Χατζηπαποστόλου χωρεῖ θαρραλέως
πρὸς τὰ ἔμπροσ καὶ ἡ ἐκ μέρους
τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ ἀμέριστος
υποστήριξις τοῦ ἔργου τοῦ ἀποφασί-
στικοῦ τούτου σκαπατέως τῆς ἐπι-
στήμης μᾶς κάνει νὰ πιστεῶμεν
ὅτι τῶν ἠθικῶν διανοουμένων ἡ δι-
δασκαλία δὲν ἔπαυσε νὰ συγκινή τὸν
ἑλληνικὸν λαόν.

Κάθε συνεργάτης ἢ συνεργάτρια
εἶν' υπεύθυνος γὰρ τὰ δημοσιεύματά
τους.

Τὰ χειρόγραφα δημοσιεύματα ἢ
μὴ, δὲν ἐπιστρέφονται.